fra bedriftene eller deres folk til organisasjonene. Ingen assistanse søkes eller mottas direkte eller indirekte og ingen deltar i møter eller konferanser.

+++

Til slutt noen ord igjen om paroler og oversikter:

La ikke nyhets- eller underholdningsmomentet være det dominerende ved lesningen! Selvsagt må enhver kunne glede seg over de resultater som er nådd og den fasthet og offervilje som er vist av andre på kampens forskjellige områder. Men utgangspunktet for den enkelte industrimann når han leser paroler og oversikter må være å søke impulser og rettledning for hvordan han selv skal opptre i tvilstilfeller eller overfor foreteelser som han ikke før har festet oppmerksomheten på. Punkt for punkt må leseren stille seg det spørsmål: berører dette forhold min stand min bransje, mitt firma og dets opptreden, mine ansatte, meg selv?

F.eks.: Har vi folk i fabrikk eller kontor som står for tur til å bli innkalt til A.T. eller til å bli utskrevet til arbeidsinnsats, og hva bør jeg isåfall konstatere, forberede og utrette i den anledning? Har jeg gitt alle vedkommende blant de ansatte klar beskjed om at ingen henvendelser skjer til noen nyordnet organisasjon og at ingen oppgaver og skjemaer skal innsendes? Hvilke uoppsagte abonnementer og avertissementskontrakter har jeg eller bedriften fra gammel tid i publikasjoner utgitt av nyordnede institusjoner? - o.s.v.

Alle paroler og oversikter bør en selvsagt behandle forsiktig både av hensyn til seg selv og til dem som har stått for utsendelsen. Men dette er ikke ensbetydende med at de etter gjennomlesning skynsomst skal arkiveres i ovnen. La dem bli lest av gode nordmenn i eller utenfor standen eller bransjen som kanskje trenger en orientering - eller en oppstrammer. Og i siste omgang: hvorfor tilintetgjøre slike papirer? Enhver vil vel med litt oppfinnsomhet kunne anbringe dem på et helt sikkert sted. Det vil nok hende at det kan være nyttig å slå etter senere.

Mottatt av distrikt Offerdal
15/5. Brevet er postlogisk ekspedert
men kanvi bittes om kastet
15/5 44 Aleksandersen
POLITIKAPTEIN

38.
2.5
Juni 44.
589/44
5243

I N D U S T R I N Y T T

Juni 1944

Den av H. M. Kongen og den lovlige norske regjering godkjente ledelse for hjemmefronten, hvorunder også grupperer seg industriens menn, utsendte 25/5 følgende opprop:

STOPP ARBEIDSINNSATSEN!

til arbeidsgiverne!

De sitter som ansvarlig leder av en bedrift. Derfor har hjemmefrontens ledelse rett til å stille store krav til Dem. Den innsats De nå kan utføre, er å betrakte som Deres verneplikt. Og den vil bli husket i framtiden.

Deres oppgave er følgende:

1. De må med alle midler De har til rådighet søke å forhindre at noen av Deres funksjonærer og arbeidere blir registrert eller utskrevet til den nasjonale arbeidsinnsats.

2. Hvis noen av Deres arbeidere allikevel blir utskrevet og kommer i vanskeligheter fordi de nekter, er det Deres plikt - i den utstrekning De makter det - å holde vedkommendes nærmeste økonomisk skadesløse.

3. De må ikke ta imot tvangsutskrevet arbeidskraft.

4. De må ikke ta inn kvinnelig arbeidskraft som frigjør menn.

5. De må ikke fylle ut skjemaer for spesialarbeidere. Det angis at det er søknadsskjemaer for fritagelse fra den "nasjonale arbeidsinnsats", men hensikten er naturligvis å få istand et fyldig kartotek over spesialarbeidere til bruk for utskrivning.

De er med og avgjør Deres og landets skjebne; la Deres innsats bli Dem og landet verdig.

- - -

I kampen mot arbeidsinnsatsen har nå de unge fått anledning til å vise en beundringsverdig holdning og offervilje. Også industriens menn må nå ta sin tørn fullt ut og med hele sin kraft og evne!

Kampen har hardet mange til stadig sterkere holdning også innen industrien, men ennå er det altfor mange som er uoppmerksomme og svake. Til den som ikke å sin egen samvittighet finner tilstrekkelig inspirasjon til bevisst og konsekvent motstand mot ethvert framsett fra okkupantor og forredere vil vi si: Husk at en gang vil all din ferd, all din handling - og mangel på handling - bli lagt åpent fram og du må svare for hvorledes du har opptrådt i denne tid.

Kontingenten til "Norges Industriforbund"

Kravet om kontingent for 1943 til næringssambandets gruppe nr. 8 "Norges Industriforbund" er frafalt.

Da kravet om kontingent for de tre siste kvartaler av 1943 kom i januar i år, etterat kontingenten for 1943 som bekjent tidligere var betalt til industriens eget organ – det gamle industriforbund – var det holdt av forholdvis få nasjonalt innstilte industribedrifter som etterkom dette krav. Motstanden var sterk og saklig. Rent formelt var kravet i strid med det nyordnede forbunds egne vedtekter (se nedenfor). Reelt ble protesten bygget på det hovedgrunnlag som stadig står ved makt, at man ikke betaler kontingent til et " industriforbund" som er et ledd og redskap i det nazistiske statsmaskineri, istedetfor å være industriens eget frie organ som skal varetta industriens interesser.

Nå er utsendt krav om kontingent for 1944 med frist til 1. juli og med tilhørende vanlig trussel: "Ved manglende betaling vil saken bli behandlet i henhold til straffebestemmelser i gjeldende lov". At kontingentkravet er frafalt for 1943 har ikke brakt selve saken i noen ny stilling, og det vil i realiteten også denne gang komme til å gjelde samtlige bedrifter.

De som alt har betalt for de tre kvartaler av 1943 skal nemlig få det innbetalte beløp godskrevet på kontingenten for 1944" – og for de fleste av disse vil vel kravet om kontingent for 1944 – altså for fire kvartaler basert på bruttoomsetning i 1943 – innebære et krav om tilleggsbetaling.

Overfor kontingentkravet for 1944 må det bare bli tale om å forholde seg på én av to måter:

1. Kravet legges til side ubesvart.
2. Det protesteres skriftlig, og hvis ikke forbundet bøyer seg for protesten deponeres beløpet etter videre pågang i Norges Bank i påvente av resultatet av en prosess fra forbundets side.

I forskjellige av protestene overfor kravet på kontingent for 1943 er påvist mangler med hensyn til hjemmelen for kravet, det ble konstatert at beregningsmåten og beløpenes størrelse karakteriserte utskrivningen som en skatt som trengte formell skattebeslutning, det ble henvist til gjeldende prisbestemmelser etc. Kravet var da som nå i strid med det nyordnede forbunds egne vedtekter: I disse vedtekters paragr. 10 a og 16 bestemmes henholdsvis at fastsettelse av kontingenten i alle tilfeller skal drøftes rådsmøte og at beregningsgrunnlaget skal fastsettes etter innstilling fra sentralforbundene. Noe råd hadde forbundet ikke fått mere den gang enn nå, så sent som idag har 10 av de 13 sentralforbund ikke engang formenn ifølge forbundets eget blad "Norges Industri".

Ikke for en eneste norsk bedrift er det idag – mer enn før – grunn til å la seg skremme av trusler. De som vil følge alternativ 2 henvises både til de generelle og spesielle argumenter som er nevnt ovenfor – kanskje også det for enkelte falle naturlig også å bruke andre.

Det fremstiller seg som et absolutt krav at alle nasjonalt innstilte industribedrifter nå viser en fast holdning. Vi har nettopp vært vidne til den modige og offervillige optreden fra ungdommens side i forbindelse med den "nasjonale" arbeidsinnsats. En har rett til å vente en like sterk holdning av våre bedrifters ansvarlige ledelse, som i medfør av sin stilling er vant til å måtte ta og hevde bestemte standpunkter.

I april mottok de bedrifter som trass gjentatte advarsler ikke hadde betalt kontingenten for 1943 en sirkulærskrivelse fra industriforbundet, undertegnet av en avdelingssjef.

Det første av sirkulærets 7 punkter behandlet "lovheimlen". Her ble freidig nok henvist til de ovenfor nevnte paragrafer 10 a og 16 i forbundets vedtekter, hvis klare bestemmelser ikke var fulgt.

Videre ble gitt den bemerkelsesverdige opplysning at Næringsdepartementet hadde stadfestet kontingentsatsen 12/1 – 44, altså to dager etter at det trykte krav med anmeldelsestrussel lå på bedriftenes bord. Heller ikke formalia er nyordningens sterke side.

Sirkulæret inneholdt ingen purring og ennå mindre noen trussel. Det var altså et forsøk som sikkert ikke bragte noe resultat.

Den "nasjonale" arbeidsinnsats – lov nr. 4.

Ifølge en pressemelding er det nylig utfærdiget en lov nr. 4 om gjennomføring av loven om alminnelig "nasjonal" arbeidsinnsats hvorefter Næringsdepartementet skal kunne påby nærin sbedrifter å utføre bestemte oppdrag, opphevе bedriftens avtaler om levering eller utføring av arbeid etc.

Vi skal ikke her komme nærmere inn på denne lov, hvis hensikt jo er nokså utvilsom, men fester oppmerksomheten ved at departementet gis rett til å kreve av enhver bedrift alle opplysninger om dens forretnings- og produksjonsforhold, og at loven skal settes ut i livet i intimt samarbeid med de enkelte nærin sgrupper.

Det må være helt klart at ingen norsk innspillet bedrift etterkommer krav om innsendelse av slike opplysninger enten det kommer fra departementet eller næringsgruppe.

Industriorganisasjonens nyordning.

"Det er et gammelt kunstgrep at man istedetfor å formulere et direkte ønske, later som det man ønsker allerede er gått i oppfyllelse."
(Den første setning i Quislings mobiliseringstale 15/5–44).

I vår forrige utgave gav vi en orienterin i anledning av en heldigjennom vill-ledende melding i næringssambandets organ "Økonomisk Revue" om rådsoppnevninger i endel industriorganisasjoner som forsøkes dannet eller nyordnet, og vi anførte deretter:

"Ingen må altså i den fortsatte kamp la seg forvirre av de ytterligere uetterrettelighetер nærin ssambandet i sitt organ "Økonomisk Revue" eller på annen måte måtte finne det opportunt å bringe til torvs, og som ytte bli kjent utenfor partifellenes krets."

Senere er utsendt et "organisasjonsnummer" av det nyordnede industriforbunds blad "Norges Industri", som viser at vår advarsel var i høy grad berettiget. I bladet er innklebet en 1 meter lang plansje over næringssambandets gruppe nr. 8 "Norges Industriforbund", dets 13 "sentralforbund" (grupper av bransjeorganisasjoner) med i alt 69 "landsforeninger" (bransjeorganisasjoner) og 27 underavdelinger av disse såkalte "landsgrupper", samt 18 "fylkesforeninger". –

Plansjen gir riktignok alle interesserte et oversiktlig kort av bl[a]vende verd over kampområdene, men den egentlige hen[sy]kt såvel med den som ved "N. I."s artikkel om saken er helt åpenbart å bibringe eventuelle leseres inntrykk av en framskredet organisasjonsoppbygning og å tilsløre det faktum at bare en forsvinnende del av de overmåte vidtløftige konstruksjoner har kunnet settes i verk, tross ihardige og langvarige bestrebelser. Dette skyldes ene og alene den samlede bestemte og vedholdende motstand fra de norsksinnede industrifolk mot å la seg overtale, presse eller true til å bli trukket inn i nyordningsarbeidet ved å ta tillitsverv i de nye organisasjoner.

Vi nevnte i vår marsutgave at det da ikke var mulig å skaffe en helt fullstendig oversikt over resultatene av den uanstendige og mislykkede jakt etter tillitsmenn. Idag gir en nøyaktig gjennomgåelse av "N. I."s artikkel og plansjen følgende billede av situasjonen:

9 av de 13 "sentralforbund" har hverken formenn eller råd. Også de resterende 3 mangler råd, men har fått partifolk til formenn.

49 av de 69 "landsforeninger" er uten formenn, mens langt flere mangler råd. De 20 formenn som har mottatt oppnevnelse er så godt som alle partifolk — tildels Tordenskjolds soldater. Av de forordnede, er bare to, muligens tre utenfor partiet.

27 "landsgrupper" og

13 "fylkesforeninger" er inntegnet på plansjen, men det gis i bladet ingen opplysninger om dem, hvorfor en trygt kan gå ut fra at de bare eksisterer på plansjen og således mangler både formenn og råd.

Altså er iallfall 104 av de i alt 127 oppregnede organisasjoner idag uten noen som helst ledelse, mens ytterligere en rekke har ufullstendig ledelse (mangler råd).

Hermed skal ikke være sagt at bladets opplysninger er korrekte og fullstendige. Etter erfaringene fra "Ø. R." kan en sikkert gå ut fra at billedet ikke nettopp er tegnet i nyordningens disfavør. Det er således en kjennsgjerning at en rekke av de oppregnede bransjeorganisasjoner ikke en gang på papiret har medlem er, idet bedriftene innen disse grupper ikke er noen som helst melding om hvilken organisasjon de tvangsmessig skal stå som medlemmer av.

Treforedlingsindustriens organisasjoner står som før meddelt for seg selv i en særstilling og er ennå ikke forsøkt trukket fastere inn under Industriforbundets ramme på samme måte som de øvrige organisasjoner. Men når så skjer – det varsles i "N. I." – må en kunne gå ut fra at holdningen da blir den samme avvisende som innen den lange rekke andre industrier, denne industris 4 organisasjoner er derfor regnet blandt de ikke nyordnede.

En nokså kortfattet NTB-melding i dagspressen om organisasjonsplanen var preget av noe større oppriktighet enn artiklene i "Ø. R." og "N. I.", idet ordet "planer" her var brukt en rekke ganger. Det samme var gjort i en lang artikkel i "Fritt Folk"s lørdagsbilag "Norsk Arbeidsliv", men den enn bar følgende overskrift: "Norges Industriforbund er blitt en imponerende del av Næringssambandet. Med stor dyktighet er forbundet blitt skapt i den vanskeligste tiden". En minnes her en forlengst avdød Oslo-redaktørs litt kynisk paradoks: "Innholdet av en avisartikkel er nødvendig for å antyde at det som meddeles i overskriften egentlig ikke har funnet sted".

Bestrebelsene for å gjøre organisasjonenes nyordning til en realitet synes å følge to veier samtidig:

1. å søke å foreta selve oppbyggingen og å finne fø[re]r til tillitsvervene.
2. å søke å skape en saklig basis for organisasjonenes virksomhet, (bl. a. ved overtagelse av saker fra departementene).

I kommentaren til plansjen i "N. I." står det f. eks. om det planlagte "sentralforbund for kraftverker" at det vil arbeide for "å komme til den gunstigst mulige løsning av de mange felles problemer" og om en kalkforening at visse av bransjens problemer skal søkes løst "i samarbeid med Næringsdepartementet". Her skrives også om spesielle saker som et par av de få nyordnede bransjeorganisasjoner har tatt opp eller akter å ta opp, eksempelvis "orden i kulltildelingen", "prisspørsmålet", "standardproduksjonen", "innkjøp og fordeling av råstoffer" etc.

Fronten mot "tillitsvervene" har vært sterk, men den annen front er like viktig. Industrien ønsker ingen nyordnede mellomledd mellom departement og bedrift, men bedriftene og deres ansvarlige ledere må da passe nøye på ikke selv å medvirke til å skape grunnlag for en slik funksjon ved å bevare forespørsler eller å utfylle skjemaer, enten det dreier seg om spørsmål som synes betydningsløse eller om saker som ligger bedriftene mer på sinne. Besvarer bedriftene slike henvendelser, gir de derved organisasjonene anledning til å løse saklige oppgaver.

Den parole som her er gitt tidligere er klar og absolutt:
Mot dødlegging av de nyordnede organisasjoner, konsekvent unnlatelse av å besvare enhver forespørsel fra disse.

- - - - - -

Resultatene hittil av motstanden må sies å være gode: Det er all grunn til å tro at den saklige dødlegging av nyordnede organisasjoner stort sett har vært og stadig er effektiv. "Rasjonaliseringen" med sikte på "nasjonal" arbeidsinnsats er blitt en fiasko. Fronten mot "tillitsvervene" har vært utmerket og nå senest har motstanden mot kontingentkravet for 1943 ført til at kravet er frafalt for det år.

Men nå må alle være med, og motstanden må fortsettes og skjerpes. Et skippertak i ny og ne er ikke nok. Ikke minst krigen på hjemmefronten er en utholdenhetsprøve, og det må innrømmes at den setter meget sterke individuelle krav til dem som skal føre den. De kan ikke føre krig på ordre vis under direkte kommando og får i betydelig større utstrekning enn soldatene i felt anledning til stadig å konferere med sine egne mulige betenkeligheter. Den enkelte hjemmefrontsoldats general må altid som regel være hans egen samvittighet. For den norskinnstilte, viljesterke og offervillige nordmann er denne imidlertid en pålitelig og våken general, som ikke nedlegger våpnene eller slapper av før den militære krig er vunnet.

Vi har inntrykk av at kontrasten mellom industriens menn er god, både innen samme bransje og over bransjegrensene. Utbygg kontaktene ytterligere, hold flest mulig gode norske industrifolk hurtig å jour med eksempler på sterk innsats på det ene eller annet felt! Det gode eksempel er alltid en støtte for den felles front.

Og en slik god kontakt og opplysningsvirksomhet er også forutsetningen for at våre oversikter kan bli mest mulig fullstendige og aktuelle.

La sikre industrikolleger låne "Industrinytt" før det arkiveres på det trykt sted.

22 JUNI 44

Mappe J8
Ekspl. 8
Dato 19.6.44
Avd. 3A- 728
Lnr. 53644

Til alle nasjonalt innstilte industrimenn.

Kontingenten til "Norges Industriforbund".

Kravet om kontingent for 1943 til næringssambandets gruppe nr. 8 "Norges Industriforbund" er frafalt.

Da kravet om kontingent for de tre siste kvartaler av 1943 framkom i januar i år, etterat kontingenten for 1943 som bekjent tidligere var betalt til industriens eget organ - det gamle industriforbund - var det heldigvis forholdsvis få nasjonalt innstilte industribedrifter som etterkom dette krav. Motstanden var både meget sterk og den bygget på saklig grunnlag. Rent formelt var kravet i strid med det nyordnede forbunds egne vedtekter (se nedenfor). Reelt ble det av de firmaer som åpent protesterte mot kontingentkravet ført en rekke saklige grunner i marken, og hovedgrunnlaget som stadig står ved makt er at man ikke betaler kontingent til et "industriforbund" som i virkeligheten bare er et ledd og redskap i det nazistiske statsmaskineri, istedetfor å være industriens eget frie organ som skal vareta industriens interessern.

Nå er utsendt krav om kontingent for 1944 med frist til 1. juli og med tilhørende vanlig trusel: "Ved manglende betaling vil saken bli behandlet i henhold til straffebestemmelser i gjeldende lov". At kontingentkravet er frafalt for 1943 har ikke bragt selve saken i noen ny stilling, og det vil i realiteten også denne gang komme til å gjelde samtlige bedrifter.

De som alt har betalt for de tre kvartaler av 1943 skal nemlig få "det innbetalte beløp godskrevet på kontingenten for 1944" - og for de fleste av disse vil vel kravet om kontingent for 1944 - altså for fire kvartaler basert på bruttoomsetningen i 1943 - innebære et krav om tilleggsbetaling.

Overfor kontingentkravet for 1944 må det bare bli tale om å forholde på en av to måter:

1. Kravet legges til side ubesvart.
2. Det protesteres skriftlig, og hvis ikke forbundet bøyer seg for protesten deponeres beløpet etter videre pågang i Norges Bank i påvente av resultatet av en prosess fra forbundets side.

I forskjellige av protestene overfor kravet på kontingent for 1943 var påvist mangler med hensyn til hjemmelen for kravet. Det ble konstatert at beregningsmåten og beløpenes størrelse karakteriserte utskrivningen som en skatt som trengte formell skattebeslutning, det ble henvist til gjeldende prisbestemmelser etc. Kravet var da som nå i strid med det nyordnede forbunds egne vedtekter: I disse vedtekters § 10 a og 16 bestemmes henholdsvis at fastsettelse av kontingenten i alle tilfeller skal drøftes i rådsmøte og at beregningsgrunnlaget skal fastsettes etter innstilling fra sentralforbundene. Noe råd hadde forbundet ikke fått mere den gang enn nå, og så sent som idag har 10 av de 13 sentralforbund ikke engang formenn ifølge forbundets eget blad "Norges Industri".

Ikke for en eneste norsk bedrift er det idag - mer enn før - grunn til å la seg skremme av trusler. De som vil følge alternativ 2 henvises til de generelle og spesielle argumenter som er nevnt ovenfor - kanskje vil det for enkelte falle naturlig også å bruke andre.

Det framstiller seg som et absolutt krav at alle nasjonalt innstilte industribedrifter nå viser en fast holdning. Vi har nettopp vært vidne til den modige og offervillige opptreden fra ungdommens side i forbindelse med den "nasjonale" arbeidsinnsats. En har rett til å vente en like sterk holdning av våre bedrifters ansvarlige ledelse, som i medfør av sin stilling er vant til å måtte ta og hevde bestemte standpunkter

---

Vi skal til slutt nevne litt om det som er inntruffet i tiden mellom utsendelsen av kontingentkravet for 1944 og kravet for 1943 som ble utsendt i januar i år, og nå er frafalt:

I begynnelsen av april mottok de fabrikker som tross gjentatte trusler hadde unnlatt å betale kontingenten for 1943 en sirkulærskrivelse fra industriforbundet, undertegnet av en avdelingssjef.

Det første av sirkulærets 7 punkter behandlet "lovheimlen". Her ble freidig nok henvist til de ovenfor nevnte §§ 10 a og 16 i forbundets vedtekter, hvis klare bestemmelser ikke var fulgt.

Videre ble gitt den bemerkelsesverdige opplysning at Næringsdepartementet hadde stadfestet kontingentsatsen 12/1-44, altså to dager etter at det trykte krav med anmeldelsestrusel lå på bedriftenes bord. Heller ikke formalia er nyordningens sterke side.

Vi skal for øvrig ikke komme nærmere inn på sirkulæret, men bare konstatere at det ikke inneholdt noen purring og ennå mindre noen trusel. Det var altså et forsøk som sikkert ikke bragte noe resultat.

Oslo, den 19. juni 1944.

8 eks

Mappe 38
Ekspl. A.
Dato 2.9.44
Avd. 3A- 768/44
L.nr. 5555

I N D U S T R I N Y T T

Primo september 1944

Alle tegn tyder på at krigens avslutning nærmer seg med raske skritt. I Tyskland har man ennå en gang, og i kraftigere ordelag enn noen sinne tidligere, dekretert total krigsinnsats - det gjenstår nå bare at også propagandaministeriets flittige folk må bytte pennen med geværet.

I en spesiell notis i dette nummer er understreket at totalmobiliseringen i Tyskland uten tvil kan få gjennomgripende følger også i de okkuperte land, herunder Norge. Det er allerede flere foreteelser som viser at våre hjemlige nazister er oppsatt på å gjøre alt for å vise sine oppdragsgivere hva de duger til og å få Norge og nordmennene til å yde enhver mulig innsats på Tysklands side i sluttoppgjøret.

Den nye "riksfullmektig for arbeidsinnsats" Chr. Astrup, uttalte seg nylig til dagspressen om "arbeidssituasjonen og den omfattende regulering av vårt lands arbeidskraft", og slutter således:

Vi går til dette arbeid med absolutt forvissning om at vi handler i overensstemmelse med folkets livsinteresser og er derfor beredt til med alle midler å gjennomføre vår oppgave til ytterste konsekvens.

I sin tale til "hirdens bedriftsvern" 18. august uttalte fylkesfører Holm bl.a.: "Og plaseringen av arbeidskraften må kun han én mening: hva som tjener de krigs- og livsviktige interesser best", - bemerk rekkefølgen.

I den tid vårt land har vært okkupert har utviklingen hatt mange faser, og de forskjellige stender og erverv er etterhvert kommet i ilden overfor okkupasjonsmaktens og forredernes krav. I den siste fase vi nå er inne i, må det regnes med at særlig arbeids- og produksjonslivet og dets menn kommer til å måtte holde for, og en ytterligere aktivisering av motstanden innen jordbruk, industri, håndverk, handel, bank og forsikring er derfor uomgjengelig nødvendig.

Forhåpentlig kan en vel si at f.eks. vår idrettsungdom, vår skole og vår kirke alt har utkjempet sin største kamp - en kamp som de har vunnet med glans. Men de framstøt det her har dreiet seg om og også mange av framstøtene hittil mot nærings- og arbeidslivet i form av forsøk på å få istand en organisert "rasjonalisering", etableringen av et alt omfattende tvangsorganisasjonssystem og forsøkene på å få kartlagt arbeidskraften, har vært et arbeid på lengere sikt: Å tilrettelegge mulighetene for en mest mulig direkte og effektiv krigsinnsats fra norsk side. Disse langsiktige bestrebelser trer nå etterhvert i bakgrunnen, og metodene blir mere direkte og voldsomme enn før.